

Arrest

nr. 290 740 van 22 juni 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn en die handelt als wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind X, op 2 december 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 november 2022 tot weigering van de afgifte van een visum kort verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 september 2022 diende F.T. voor zijn 9-jarige dochter P.T.T.Y (hierna aangeduid als verzoekster) een aanvraag in tot afgifte van een visum kort verblijf opdat ze de kerstperiode (19 december 2022 tot 2 januari 2023) zou kunnen doorbrengen bij K., een jeugdvriend van F.T. in België. K. zou zelf regelmatig met zijn kinderen naar Ivoorkust komen waar ze gezamenlijk de vakantie zouden doorbrengen. Verzoekster zou de peetdochter (*“filleule”*) zijn van K.

1.2. Op 2 november 2022 trof verweerder een beslissing tot weigering van de afgifte van een visum kort verblijf. Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Motivatie

Wettelijke referenties:

Het Visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 Juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

**(2) Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond. Betrokkene heeft een recente weigering tot afgifte van een visum kort verblijf ontvangen van de Franse bevoegde autoriteiten met een familiale reismotivatie. De grootmoeder van betrokkene woont in Frankrijk en betrokkene was ingeschreven voor het schooljaar 2021-2022 om vanop afstand een Franse opleiding te volgen. Er is bijgevolg ernstige twijfel omtrent de verklaarde reismotivatie en verklaarde reisbestemming van deze reis.*

**(13) Er bestaat redelijke twijfel over uw voornemen het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van het visum te verlaten*

Betrokkene heeft een recente voorgaande weigering tot afgifte van een visum kort verblijf ontvangen van de Franse diplomatieke post.

De ouders van betrokkene tonen niet aan over persoonlijke financiële middelen te beschikken. ontbreken schoolattest dat een afwezigheid gedurende de gevraagde periode toestaat.

Betrokkene reisde niet eerder binnen Schengen.

Er is gegronde twijfel over de reisintenties van betrokkene.

Omwille van bovenstaande redenen wordt geoordeeld dat betrokkene onvoldoende garantie biedt op terugkeer naar het land van origine."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat de Raad beschouwt als een enig middel, werpt verzoekster de schending op van:

"- de artikelen 24 en 52 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het EU-Handvest);

- artikel 22bis van de Grondwet;

- de artikelen 3bis, 9 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

- de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van het principe van procedurele samenwerking" (vrije vertaling van "et du principe de collaboration procédurale")

Na een theoretische uiteenzetting, betoogt zij als volgt:

"[...]

2. Application au cas d'espece

2.1. PREMIERE BRANCHE - SUR LE PRINCIPE DE BONNE ADMINISTRATION ET LE DEVOIR DE MINUTIE

La décision administrative visant [T.P.] se base, entre autres sur l'absence de certificat scolaire autorisant une absence pendant la période demandée.

Or, il ressort des pièces déposées à l'appui de la demande de délivrance d'un visa court séjour que la requérante a fourni une attestation de vacances de Noël attestant que les cours seront suspendus entre le 17.12.2022 et le 05.01.2023. En l'espèce, les billets d'avion également joints à la demande de délivrance du visa attestent d'un départ le 18.12.2022 et d'un retour le 03.01.2022.

Il peut être conclu de ce qui précède que, en violation du principe de bonne administration et de son devoir de minutie, la partie adverse n'a pas examiné soigneusement les données utiles en l'espèce ni procédé à leur examen complet avant d'arrêter sa décision.

2.2. Deuxieme branche - sur l'obligation de motivation

Les décisions administratives que la partie adverse prend sur pied de l'article 9 de la loi du 15 décembre 1980 sont illégales et violent l'obligation de motivation adéquate des décisions dès lors que la motivation de la décision ne correspond pas au contenu du dossier.

L'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 impose une motivation correcte et complète des décisions administratives au regard des éléments du dossier. Si Votre Conseil n'a pas à substituer son appréciation à celle de la partie adverse lorsqu'elle dispose d'un pouvoir discrétionnaire, il contrôle si elle a statué en prenant en compte les éléments versés au dossier.

Or, c'est à tort que la partie adverse fonde sa décision sur des « doutes sérieux quant à la motivation déclarée du voyage et à la destination déclarée de ce voyage » et considère « que la requérante ne présente pas de garantie suffisante de retour dans son pays d'origine ».

D'une part, en ce qui concerne la motivation et la destination alléguées du voyage, il ressort de la lettre d'invitation en Belgique rédigée par Mr. [K.] que la requérante souhaite venir en Belgique afin de rendre visite à son parrain et aux enfants de ce dernier, qu'elle considère comme ses propres frères et soeurs et afin de vivre un Noël en Belgique, éventuellement sous la neige.

A cet égard, la partie adverse n'apporte aucun élément concret qui permettrait de conclure qu'il existe des doutes sérieux quant à la motivation déclarée du voyage. En effet, elle se contente d'affirmer premièrement que la grand-mère de la requérante réside en France. Néanmoins, elle n'étaye pas en quoi cela infirmerait les motifs allégués du voyage. Deuxièmement, elle prétend que la requérante est inscrite pour suivre un cours de français à distance sans en fournir la moindre preuve. A l'inverse, il ressort des documents déposés par la requérante que celle-ci est inscrite auprès d'un établissement scolaire situé en Côte d'Ivoire qui, certes, suivrait le curriculum français. Néanmoins, il n'en découle pas ipso facto que la requérante aurait en fait pour projet de se rendre en France. Partant, il est évident que la partie adverse n'a pas tenu compte des documents déposés par la requérante pour motiver correctement sa décision mais, au contraire, en a tirés des conclusions hâtives et non-étayées.

D'autre part, en ce qui concerne les garanties de retour dans le pays d'origine, la partie adverse n'apporte aucun élément concret qui permettrait de penser que la requérante souhaiterait prolonger son séjour en Belgique. Au contraire, il ressort des pièces déposées à l'appui de la demande de visa que la requérante est inscrite auprès d'un établissement scolaire prestigieux pour lequel son père a déboursé d'importantes sommes. De plus, la requérante a d'ores et déjà réservé son billet de retour en Côte d'Ivoire. Partant, il convient de conclure au regard de la motivation de la décision attaquée, que la partie adverse n'a pas motivé adéquatement sa décision de refus, en tenant compte des pièces déposées par la requérante.

Il se déduit de ce qui précède que les articles 9 et 62 de la loi du 15 décembre 1980 ont été violés dès lors que la décision administrative ne se réfère pas correctement aux pièces déposées dans le dossier.

2.3. TROISIEME BRANCHE - SUR LA PREUVE DES MOYENS DE SUBSISTANCES SUFFISANTS

La décision attaquée est partiellement fondée sur l'absence de preuve de moyens de subsistances suffisants dans le chef des parents de la requérante.

Or, conformément à l'article 3bis de la loi du 15 décembre 1980, la preuve des moyens de subsistance suffisants peut être apportée par la production d'un engagement de prise en charge. En l'espèce, un tel engagement, dont la signature a été légalisée, a été déposé à l'appui de la demande de visa.

Dans sa décision, la partie adverse ne semble pas contester la validité de l'engagement de prise en charge déposé et n'apporte aucun élément qui permettrait de considérer que ce dernier ne serait pas suffisant. La partie adverse n'a donc pas examiné soigneusement les documents déposés, et ce, en violation des principes de bonne administration et du devoir de minutie qui lui incombe.

En tout état de cause, la requérante apporte la preuve de ses propres moyens de subsistances suffisants. Rien dans la loi n'indique que c'est aux parents à prouver qu'ils disposent de tels moyens.

Partant, c'est à tort que la partie adverse a considéré comme manquante la preuve des moyens de subsistance suffisants, et ce, en violation de l'article 3bis de la loi du 15 décembre 1980.

2.4. QUATRIEME BRANCHE - SUR L'INTERET SUPERIEUR DE L'ENFANT

La décision entreprise ne prend pas dûment en compte l'intérêt supérieur de P.T., mineure.

Conformément à l'article 24 de la Charte sur les droits fondamentaux et à l'article 22bis de la Constitution, dans toute décision qui le concerne, l'intérêt supérieur de l'enfant doit être une considération primordiale.

En l'espèce, il relève de l'intérêt supérieur de Peggy de pouvoir entretenir des contacts avec son parrain et ceux qu'elle considère comme ses frères et soeurs, en ce que de telles relations participent à son développement et son épanouissement personnel.

Or, il convient de constater que la décision constatée ne mentionne même pas l'intérêt supérieur de l'enfant. Il est donc incontestable que cet élément, pourtant majeur, n'a pas été pris en compte par la partie adverse."

2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 52 van het EU-Handvest, stelt de Raad vast dat verzoekster nalaat om concreet uit te werken op welke wijze deze verdragsbepaling wordt geschonden door de bestreden beslissing.

Waar verzoekster de schending opwerpt van "*de beginselen van behoorlijk bestuur*", wijst de Raad erop dat er meerdere algemene beginselen van behoorlijk bestuur zijn. Verzoekster duidt niet welk beginsel zij geschonden acht, andere dan het reeds geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel waarvan zij gewag maakt in haar betoog.

De Raad is niet bekend met het beginsel van "*de procedurele samenwerking*" en hij leest in het verzoekschrift ook niet op welke wijze de bestreden beslissing dit beginsel met de voeten heeft getreden.

De Raad leest ook nergens een concrete uitleg over de wijze waarop de bestreden beslissing artikel 9 van de Vreemdelingenwet schendt. Deze bepaling houdt bovendien verband met een verblijf in het Rijk van meer dan drie maanden, daar waar het gevraagde visum is gericht op een verblijf van een tweetal weken.

De aangevoerde schending van artikel 3bis van de Vreemdelingenwet dat handelt over de verbintenis tot tenlasteneming mist feitelijke grondslag. Met de beoordeling dat verzoeksters ouders niet aantonen over persoonlijke financiële middelen te beschikken, geeft verweerder aan dat dit een factor is waardoor er redelijke twijfel bestaat over de terugkeer van verzoekster naar haar land van oorsprong. Het houdt dus geen beoordeling in over de vraag of verzoekster beschikt over voldoende bestaansmiddelen om haar reis naar en verblijf in België te financieren. Het houdt dus geen beoordeling in over de in dit verband voorgelegde verbintenis tot tenlasteneming, die werd opgesteld op grond van artikel 3bis van de Vreemdelingenwet. Ten overvloede kan er worden verwezen naar het gestelde in punt 2.20. Verzoeksters kritiek kadert immers binnen het tweede motief van de bestreden beslissing.

Deze onderdelen van het enig middel zijn derhalve onontvankelijk.

2.3. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 62 van de Vreemdelingenwet gaat de Raad ervan uit dat zij de schending van §2 van dit artikel beoogt aan te voeren. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in deze bepaling en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een voor hem ongunstige beslissing werd genomen, en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen daartegen eventueel op nuttige wijze op te komen. Hiertoe volstaat het dat in de bestreden beslissing duidelijk, maar desnoods bondig, wordt aangegeven op welke gronden zij berust (RvS 29 juni 1999, nr. 43.526; RvS 30 juni 1993, nr. 43.596).

2.4. In casu is de bestreden beslissing voorzien van een duidelijke juridische en feitelijke motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 32 van Verordening (EG) Nr. 810/2009 van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode), aangegeven dat verzoekster het visum kort verblijf wordt geweigerd. Hierbij wordt gemotiveerd dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond en dat er redelijke twijfel bestaat over haar voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum. Verweerder licht deze motieven vervolgens concreet toe aan de hand van de omstandigheden eigen aan verzoeksters geval.

2.5. Verzoekster zet niet uiteen waarom de motieven haar niet toelaten zich erop te verdedigen. De Raad merkt hierbij op dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn, dienen

te worden vermeld (I. OOPDEBEEK en A. COOLSAAT, Administratieve Rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 1999, p. 167-168) (cfr. infra punt 2.13). Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt voorts dat verzoekster kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing en deze bekritiseert, zodat is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan wordt niet aangetoond. De inhoudelijke kritiek wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.6. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.7. Aangezien in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat het visum kort verblijf werd geweigerd, kan er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat de bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 32.1. van de Visumcode. Deze bepaling luidt als volgt:

“1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;

v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;

vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;

vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,

of

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.”

2.8. Autoriteiten beschikken bij het onderzoek van een aanvraag voor een visum kort verblijf over een ruime beoordelingsmarge met betrekking tot de toepassingsvoorwaarden van de voormelde bepaling en de beoordeling van de relevante feiten, om te bepalen of een van die weigeringsgronden aan de aanvrager kan worden tegengeworpen (cf. HvJ 19 december 2013, C-84/12, Koushaki, pt. 63). Het is dus geenszins vereist dat de bevoegde autoriteiten, om te bepalen of zij gehouden zijn een visum af te geven, zekerheid verkrijgen over het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten. Zij dienen daarentegen te bepalen of er redelijke twijfel over dat voornemen bestaat (HvJ, idem, pt.68).

2.9. De bestreden beslissing steunt op twee motieven die haar elk op zich kunnen schragen, met name:

(a) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond;

(b) er bestaat redelijke twijfel over verzoeksters voornemen het grondgebied van de lidstaten voor het verstrijken van het visum te verlaten.

Slechts indien gefundeerde kritiek wordt geuit tegen deze twee motieven kan dit aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.10. Motief (a) betreft zoals gezegd de vaststelling dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond. Meer bepaald is er volgens verweerder ernstige twijfel over de verklaarde reismotivatie en bestemming van de reis. Verweerder hanteert hierbij de volgende samenhangende submotieven:

a.1. verzoekster ontving een recente weigering tot afgifte van een visum kort verblijf van de Franse bevoegde autoriteiten met een familiale reismotivatie;

a.2. de grootmoeder van verzoekster woont in Frankrijk;

a.3. verzoekster was voor het schooljaar 2021-2022 ingeschreven om vanop afstand een Franse opleiding te kunnen volgen.

2.11. Deze submotieven vinden steun in het administratief dossier. Hierin bevindt zich een email van 18 oktober 2022, verzonden door de Franse autoriteiten aan verweerder, waarbij zij hun visumweigering duiden als volgt: *“L'enfant née en 2013 a eu un premier refus notifié par notre poste en 2019 car elle partait seule chez sa grand-mère résidant en France [...]. Un deuxième refus a été notifié en 2022 car les intentions migratoires sont trop évidentes: l'enfant a même été inscrite à une scolarisation à distance pour l'année scolaire 2021-2022 afin de suivre un enseignement français, pensant pouvoir appuyer ainsi sa demande de visa.”* (vrije vertaling : Het kind geboren in 2013 heeft een eerste weigering van onze post ontvangen in 2019 omdat ze alleen naar haar grootmoeder vertrok die in Frankrijk verblijft [...]) Een tweede weigering werd ter kennis gebracht in 2022 omdat de migratiedoeleinden te evident zijn: het kind werd zelfs ingeschreven voor afstandsonderwijs voor het schooljaar 2021-2022 teneinde Frans onderwijs te volgen, ervan uitgaande dat ze zo haar visumaanvraag kon ondersteunen). Voorts bevinden zich in het administratief dossier stukken over de scholing van verzoekster die ze ook bij haar verzoekschrift voegt. Stuk 7 gevoegd bij het verzoekschrift betreft een rapport (*“Bulletin”*) van verzoekster voor het schooljaar 2021-2022. Bovenaan figureren de vermelding *“CNED- Site de Toulouse”* met een adres in Toulouse alsook een stempel met de vermeldingen *“République Française”* en *“Ministère de l'éducation nationale et de la jeunesse”*. Uit het rapport dat is opgesteld in het Frans blijkt dat ze het vak Frans volgt dat uit verschillende onderdelen bestaat, en dat de andere vakken, zoals wiskunde bijv., ook in het Frans worden gegeven. Stuk 6 gevoegd bij het verzoekschrift betreft de *“Livret Annuel”* voor het schooljaar 2021-2022 van verzoekster. Bovenaan het document wordt vermeld, *“Lycée international Avicenne, CNED: programme français”*. Het vermelde emailadres eindigt op *“yahoo.fr”*. Er wordt voorts op vermeld: *“Réglementé. Dans le cadre de l'enseignement à distance, ce livret vous est confié, conservez-le”*. Stuk 5 bij het verzoekschrift bevat een attest van voorinschrijving en inschrijving van verzoekster in de klasse CM1 voor het schooljaar 2022-2023. Onderaan bevindt zich een stempel met de vermelding *“Centre National de l'Enseignement à Distance (CNED)”*.

2.12. Verzoekster benadrukt dat het doel en de bestemming van haar reis voldoende blijken uit de uitnodigingsbrief opgesteld door de jeugdvriend van haar vader, zijnde de heer K. Hieruit blijkt volgens verzoekster afdoende dat ze deze en zijn kinderen, die ze beschouwt als haar eigen broers en zussen, in België wenst te bezoeken om samen kerstmis alhier te beleven, eventueel in de sneeuw. De brief van een zogenaamde jeugdvriend van haar vader, die zich in het administratief dossier bevindt, zegt wat hij zegt, maar hieraan kan weinig bewijswaarde worden gehecht. De brief heeft geen enkele objectieve grondslag in tegenstelling tot de vermelde submotieven a.1 tot a.3. De betrokken uitnodigingsbrief van de heer K. kan dan ook geen afbreuk doen aan de vaststelling van verweerder dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond.

2.13. Verzoekster betoogt voorts tevergeefs dat verweerder niet uitlegt waarom het feit dat de grootmoeder in Frankrijk verblijft ertoe leidt dat haar reismotieven worden ontkracht. Verweerder is niet verplicht de motieven van de motieven die evident zijn, kenbaar te maken. Met de vermelde submotieven a.1., a.2 en a.3 die samenhangen, geeft verweerder in se aan dat hij ernstige twijfels heeft of verzoekster, die amper negen jaar oud is, van plan is op bezoek te komen in België, een buurland van Frankrijk, bij een jeugdvriend van haar vader en diens kinderen, gezien ze een oma heeft in Frankrijk, ze voor het schooljaar 2021-2022 was ingeschreven om vanop afstand een Franse opleiding te volgen en de Franse

autoriteiten recent de aanvraag van een visum kort verblijf van verzoekster hebben geweigerd omdat ze van oordeel zijn dat verzoeksters echte reismotief bestaat uit het vervoegen van haar oma die in Frankrijk verblijft.

2.14. Ten slotte verwijt verzoekster verweerder dat hij niet het minste bewijs heeft geleverd dat zij een cursus Frans op afstand zou hebben gevolgd. Zij vervolgt dat integendeel uit de voorgelegde documenten blijkt dat zij is ingeschreven in een school in Ivoorkust, waar zij weliswaar het Franse curriculum volgt. Hieruit kan volgens verzoekster niet ipso facto worden afgeleid dat zij zich naar Frankrijk wil begeven. Zij is van oordeel dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de door haar neergelegde stukken en dat hij te snelle conclusies heeft getrokken die geen grondslag hebben.

2.15. Verzoeksters betoog mist manifest feitelijke grondslag. De Raad herinnert aan het in punt 2.11. vermelde mailbericht van de Franse autoriteiten van 18 oktober 2022 dat zich in het administratief dossier bevindt, waarin letterlijk wordt gesteld: *“l’enfant a même été inscrite à une scolarisation à distance pour l’année scolaire 2021-2022 afin de suivre un enseignement français”* (onderlijning door de Raad). Bovendien blijkt uit de stukken in het administratief dossier over de scholing van verzoekster, die ze ook bij haar verzoekschrift voegt, dat hierop overal de vermelding CNED voorkomt, wat staat voor *“Centre National de l’Enseignement à Distance”*. Ten slotte kan nog worden verwezen naar de bespreking van stuk 7 in punt 2.11.

2.16. Volgens verzoekster kan uit het volgen van een Frans curriculum niet ipso facto worden afgeleid dat zij zich naar Frankrijk wil begeven. Verzoekster kan echter niet dienstig submotief a.3. gaan isoleren van de andere twee submotieven. Uit de stukken die de scholing van verzoekster betreffen, blijkt duidelijk een affiniteit met Frankrijk, het land waar haar oma verblijft en dat recent haar aanvraag van een visum kort verblijf heeft geweigerd omdat men van oordeel is dat verzoeksters echte reismotief bestaat uit het vervoegen van haar oma die in Frankrijk verblijft. Verzoekster die werd bijgestaan door haar vader bij het indienen van de visumaanvraag kan niet onwetend zijn van het feit dat een Schengenvisum dat zou worden uitgereikt door de Belgische autoriteiten de houder ervan toestaat om maximaal 90 dagen in een periode van 180 dagen in België te verblijven, maar ook naar andere Schengenlanden te gaan, waaronder Frankrijk waar haar oma verblijft.

2.17. Verzoekster acht het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden maar uit het voormelde blijkt dat de vaststellingen van verweerder wel degelijk feitelijke grondslag vinden in de stukken van het administratief dossier. Verzoekster kan niet in het ongewisse zijn over de inhoud van de stukken die ze zelf heeft overgelegd ter ondersteuning van haar visumaanvraag en die ze nog eens voegt bij haar verzoekschrift. Het getuigt voorts net van een zorgvuldig optredend bestuur dat het nagaat of er al eerdere Schengenvisumaanvragen kort verblijf werden ingediend door verzoekster en wat de motieven waren van een weigering tot afgifte van het gevraagde visum. Uit artikel 12, lid 2, van de VIS-verordening (Verordening (EG) nr. 767/2008 van 9 juli 2008 betreffende het Visuminformatiesysteem (VIS) en de uitwisseling tussen de lidstaten van gegevens op het gebied van visa voor kort verblijf, zoals gewijzigd bij de Visumcode) volgt dat de bevoegde autoriteit die het visum heeft geweigerd, bij deze registratie in het VIS de aan de aanvrager tegengeworpen reden(en) voor de weigering van het visum moet toevoegen aan het aanvraagdossier. Het getuigt dus van een zorgvuldige overheid om de VIS-databank te raadplegen en de Franse autoriteiten nader te bevragen over een eerdere visumweigering.

2.18. Met haar betoog over het hoger belang van het kind toont verzoeker niet aan dat dit in casu is geschonden door aan te voeren dat het belangrijk is voor haar om contacten te onderhouden met haar *“parrain”* en diens kinderen, die ze beschouwt als haar broers en zussen, omdat dergelijke relaties volgens haar bijdragen aan haar persoonlijke ontwikkeling. De bestreden beslissing staat er niet aan in de weg dat verzoekster verder in Abidjan het bezoek krijgt van haar *“peter”* en diens kinderen of via moderne communicatiemiddelen contact met hen blijft houden. Verzoekster kon dan ook niet de verwachting koesteren om in de bestreden beslissing een specifieke motivering terug te vinden over het belang van het kind.

2.19. Uit het voorgaande blijkt genoegzaam dat verweerder aan correcte feitenvinding heeft gedaan en dat hij de ruime beoordelingsmarge waarover hij beschikt niet op kennelijk onredelijke wijze heeft aangewend. Verzoeksters andersluidende overtuiging kan niet tot een ander oordeel leiden.

2.20. Dit alles leidt tot de conclusie dat verzoekster het eerste motief van de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengt. Dit motief volstaat zoals gezegd om de bestreden beslissing te schragen. Het houdt in dat de Raad niet ingaat op de kritiek die verzoeker uit op het tweede motief dat in de bestreden

beslissing figureert, met name dat er redelijke twijfel bestaat over haar voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum. Zelfs als deze gegrond zou zijn, kan dit immers geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het enig middel kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA